

Čís. 383 dis.

Je porušením povinností povolání (§ 9 adv. ř., § 79 konk. ř.), zavázal-li se advokát jako správce konkursní podstaty za výhodu hmotného rázu nadržovati zájmům jednoho věřitele; nezáleží na tom, zda potom skutečně došlo ke zkrácení práv a nároků té či oné strany; stačí, že to nebylo vyloučeno.

(Rozh. ze dne 11. února 1939, Ds I 105/38.)

Kárná rada advokátní komory uznala vinnými:

a) advokáta Dr. A. kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že jakožto správce konkursní podstaty přes svou povinnost a přes poukaz udělený mu konkursním komisařem podal návrh na dražbu nemovitosti, patřící do konkursní podstaty, teprve tehdy, když se byl dohodl s hypotekárním věřitelem o odměně za to, že při rozvrhovém roku uzná pohledávku tohoto věřitele a že odmítne vůči třetím osobám jakoukoli radu, která by se přičila zájmům tohoto věřitele;

b) advokáta Dr. B. kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tento advokát tím, že při hájení zájmů svého klienta — výše zmíněného hypotekárního věřitele — ujednal se správcem konkursní podstaty — spoluobviněným advokátem Dr. A. — závadnou dohodu nastíněnou výše pod bodem a).

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací zamítl odvolání obviněného Dr. A.

D ů v o d y:

(Odvolání obviněného se nemůže setkat s úspěchem v žádném směru.

Návrh na slyšení soudního rady Dr. M. o tom, že (jako konkursní komisař) věděl o ujednání mezi odvolatelem a Dr. B., zástupcem pojišťovny N., byl kárnou radou právem zamítnut. Byl jednak nezávažný, neboť ani vědomí konkursního komisaře o dotčeném ujednání nebylo by toto ujednání zbavilo jeho závadnosti, jednak zbytečný, když obviněný v trestní věci u krajského soudu sám doznal, že ujednání, o něž jde, konkursnímu komisaři neoznámil, a když Dr. M. v téže věci jako svědek seznal, že se o věci, a to o pouhém úmyslu, uzavřítí s odvolatelem ujednání o náhradě jeho útrat, dověděl od Dr. B. (nikoli tedy od odvolatele), při čemž Dr. M. od takového ujednání zrazoval.

Nutno uvážiti, jak dlouho obviněný váhal, pokud se týče se vzpíral, sám navrhnouti dražbu nemovitosti úpadkyně a že se zejména ještě dne 17. října 1936 vyjádřil vůči soudu, aby k návrhu oddělených věřitelů nebylo přihlíženo, jak to plyne z nenapadených zjištění kárné rady. Najednou se pak dopisem ze dne 26. října 1936 zavázal pojišťovně N. se vztahem na předběžné jednání mimo jiné, že »ještě během tohoto týdne podá jako správce konkursní podstaty návrh na exekuční dražbu ... a

učini potřebné zákroky, aby tato dražba byla povolena, a přes případné námitky úpalkyně i třetích osob, kterým bude všemi prostředky a co nejdůrazněji ve srozumění s Vámi, resp. s Vaším právním zástupcem . . . čeliti, co nejdříve ke konci dovedena tak, aby došlo k pravoplatnému udělení příklepu vydražiteli nejpozději do 31. března 1937». V tomto dopisu přislíbil dále, že při rozvrhovém řízení nebude proti přihlášené pohledávce pojišťovny ani proti jejímu příslušenství činiti námitky jakéhokoli druhu a že po celou dobu od tohoto ujednání až do úplného skončení konkursu nebude ani úpalkyni ani jejím příslušníkům vůči třetím osobám (tedy ani ostatním věřitelům) ani radou ani jiným způsobem nápomocen tak, aby tím byly zájmy N. jakýmkoliv způsobem dotčeny. Pro případ, že budou tyto podmínky odvolatelem přesně dodrženy, zavázala se pojišťovna N., že odvalateli vyplatí po pravoplatném udělení příklepu 30.000 K jako odměnu za jeho spolupůsobení při nucené dražbě dotčené nemovitosti. Dále plyne z nenapadených zjištění nálezu, že odvolatel pak dne 30. října 1936 konečně podal návrh na dražbu nemovitosti.

Při tomto stavu věci nelze — byť i to odvolání popírá — pochybovati o tom, že šlo o »junktim« mezi zmíněnou dohodou a návrhem správce podstaty na dražbu.

S hlediska výroku o vině je bez významu, zda odvolatel měl beztak nárok na uvedenou částku jako na útraty privilegované, neboť kárná závadnost ujednání, o něž jde, záleží v tom, že si obviněný zajistil útraty způsobem naprosto odporujícím povinností, jež mu ukládá ustanovení § 79 konk. ř. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení je správce konkursní podstaty povinen, aby proti zvláštním zájmům jednotlivých účastníků hájil zájmy společné. Proti této povinnosti se prohřešil obviněný, pokud se za naději na zabezpečení svých útrat, tedy z pohnutky sobecké postavil zmíněnou dohodou jednostranně a stranicky do služeb jednoho věřitele. Jest uvážiti, že pohledávka pojišťovny N. nebyla, pokud jde o výši příslušenství, úpalkyní uznána. Pokud pak se odvolatel jako správce konkursní podstaty zavázal k podání exekučního návrhu za účelem vydobyti pohledávky společnosti N. bez věcného zkoumání najmě v příčině příslušenství, dbaje tímto způsobem výlučně zájmů N., zavázal se takto třeba i k porušení zvláštní povinnosti pečovati o zjištění dluhů úpalcových (roz. ve skutečné jejich výši) ve smyslu § 79, odst. 1 konk. ř.

Je zjevno, že obviněný tímto postupem jednal proti povinnosti svého povolání, jaké mu ukládá zmíněný § 79 konk. ř. a tím i § 9 adv. ř. (srov. Lohsing, Öst. Anwaltsrecht, str. 82, 83). Při tom je nezávažné, zda měly veškeré jednotlivosti uvedené dohody praktický význam čili nic. Netřeba se proto zabývati otázkami, zda obviněný byl při rozvrhovém řízení k odporu proti pohledávce, o niž jde, legitimován a zda a do jaké míry byl oprávněn k poskytování rad nebo pomoci. Proto je též lhostejno, že uvedená částka měla býti vyplacena již před rozvrhovým řízením. Rovněž je bez významu, že exekuční soud musil beztak z povinnosti úřední zkoumati oprávněnost či neoprávněnost vznesených ná-

roků a že partnerem odvolatelovým byl taktéž advokát, zvláště když i tento byl pro zmíněnou dohodu kárně odsouzen. Rozhoduje toliko, že se obviněný za určitou výhodu hmotného rázu zavázal k tomu, že jednostranně, tudíž stranicky bude nadržovati zájmům jednoho věřitele, že se tedy zavázal k porušení povinností uložených mu podle § 79 konk. ř.

Nezáleží na tom, zda došlo důsledkem toho ke skutečnému zkrácení určitých práv a nároků té či oné strany; stačí, že ohrožení práv a zájmů svěřených obviněnému jakožto správci konkursní podstaty naprosto nebylo vyloučeno, což plyne z toho, co již nahoře uvedeno.

Stala-li se uvedená dohoda, příkře se příčí povinností odvolatele jako správce konkursní podstaty, i předmětem trestního řízení proti Dr. A., čímž se dostala k vědomosti většího počtu osob mimo stav advokátní, shledala kárná rada v jednání odvolatelově právem nejen kárný přečin porušení povinností povolání, nýbrž i kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 384 dis.

Je příčina ke kárnému stíhání advokáta pro kárný přečin porušení povinností povolání tím, že, žádaje o zápis do listiny advokátů se sídlem v určitém místě, neoznámil výboru advokátní komory, že je — byť i jen zatím — zároveň úředníkem zaměstnaným jinde a že nebude bydleti v sídle své advokátní kanceláře.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1939, Ds II 14/39.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací ve věcech advokátů a kandidátů advokacie usnesl se o stížnosti návladního komory do usnesení kárné rady advokátní komory, pokud jím bylo vysloveno, že není důvodu ke kárnému stíhání Dr. A., advokátního koncipienta v S., a pokud kárná rada nevyslovila, že je příčina kárně stíhati Dr. B., advokáta v S., též proto, že propůjčil svoje jméno k vedení advokátní kanceláře v S. a že takto kryl Dr. A. v neoprávněném výkonu advokacie, a také proto, že Dr. B. neoznámil výboru advokátní komory, když žádal o zápis do seznamu advokátů se sídlem v S., že je úředníkem Úrazové pojišťovny dělnické a že nebude bydleti v S., takto:

Stížnosti se vyhovuje, pokud napadenému usnesení vytýká, že v něm nebylo vysloveno, že je příčina kárně stíhati Dr. B., advokáta v S., také proto, že neoznámil výboru advokátní komory, když žádal o zápis do seznamu advokátů se sídlem v S., že je úředníkem Úrazové pojišťovny dělnické a že nebude bydleti v S., a vyslovuje se, že je příčina ke kárnému stíhání Dr. B., advokáta v S., pro kárný přečin porušení povinností povolání i proto, že výboru advokátní komory neoznámil uvedené okolnosti. Jinak se stížnost zamítá.